

Chương 39: Nghiền Bì Chi Thuật

(Số từ: 3799)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:46 PM 14/02/2025

“Thật là một cảnh tượng tuyệt đẹp.”

Khi nghe Cayer giải thích, tôi vô cùng sửng sốt và bật cười.

Những gì vừa xảy ra chính là truyền thống được truyền từ khoá này sang khoá khác của lớp A.

Họ gọi đây là 'Giáo huấn'. Họ làm như vậy để ngăn chặn giới quý tộc và hoàng gia, những người được cho là hẹp hòi, khởi hành động. Có vẻ như sự vô lý này xuất hiện như một phương tiện để cho mọi người thấy rằng họ bình đẳng.

Kết quả là học viên năm hai sẽ đến và bắt học viên năm nhất nằm xuống. Họ cũng sẽ nói với học viên năm nhất rằng không bao giờ được thua lớp B và rằng sẽ bị giết nếu thua. Họ đang cố gắng làm điều đó vào hôm nay, tuần đầu tiên sau khi năm học bắt đầu.

Cho nên bọn họ mới bắt tội này nằm xuống bất kể địa vị, nói rằng chỉ có tiền bối là lớn hơn bất kể địa vị. Cho nên, tôi đối xử

với cô ấy như vậy thật nực cười, khiến cho đứa nhóc kia ngẩn người.

Tôi không biết rằng một điều vô lý như vậy lại là truyền thống của Lớp A. Điều này chủ yếu là do tôi tập trung vào kỳ túc xá Lớp B. Sự không muốn thua Lớp B của Lớp A cũng là do các tiền bối của họ ép buộc. Có chuyện gì đó như vậy sao?

Các học viên lớp B sẽ được vui chơi, ăn uống thỏa thích cùng các anh chị khóa trên...

Học viên lớp A chắc hẳn rất có cá tính, bất kể lớp nào nhỉ?

Chà, chắc chắn tôi là người có tính cách lớn nhất trong số họ...

“Vậy là hằng năm đều có một học viên năm trên bình thường đến đây dạy học viên lớp A năm nhất sao?”

“Đó chính là những gì tôi nghe được...”

“Con nhóc lúc nãy là ai thế?”

“Cô ấy là học viên năm hai và tên cô ấy là... Tên cô ấy là...”

“Redina, cô ấy không nói với chúng ta về tài năng của cô ấy.”

Kono Lint bên cạnh thay tôi nói. Vậy ra đây là sự kiện quan trọng mà một thường dân đã hoàn toàn đập tan cảm giác uy

quyền của hoàng gia và quý tộc. Năm nay, con nhóc đó chính là người nắm quyền.

Dù sao thì, có lẽ họ cảm thấy thật nực cười khi mọi người đều bị đối xử như vậy, nhưng vì đó là truyền thống nên họ nghiêng răng. Ngay cả khi điều đó làm tổn thương lòng tự trọng của họ một chút, thì việc phải rời khỏi Lớp Royal sẽ còn đau đớn hơn nhiều.

Họ hẳn nghĩ rằng tất cả các quý tộc và hoàng gia khác thuộc Lớp Royal đều nhận được sự đối xử như vậy.

Dù sao đi nữa, hoàng gia và quý tộc đã gạt bỏ lòng kiêu hãnh và âm thầm trải qua quá trình tước quyền để tìm hiểu cuộc sống của một người ăn xin là như thế nào.

“.....”

Mọi người đều tập trung sự chú ý vào tôi vì một lý do nào đó. Mọi người chỉ ở lại phòng tập thể dục và tự hỏi liệu có ổn không nếu rời đi như thế này.

“Này cậu.”

Số 4, Harriet de Saint-Owan, gọi tôi một cách lo lắng. Harriet với tài năng Ma Pháp.

“Gì thế?”

“Cậu có chịu trách nhiệm nếu chuyện này xảy ra không như mong đợi không?”

Giống như cô đang hỏi tôi tại sao tôi không từ bỏ lòng kiêu hãnh đã bị bẻ cong đó đi. Cô có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng hung dữ và là một kẻ ngốc nghếch.

“Vậy nếu mọi chuyện không ổn thì sao?”

“Chúng ta sẽ trông tẻ trong mắt tiền bối đó.”

Tôi nghĩ cô đang nói về ấn tượng của đám tiền bối về chúng tôi.

“Và điều gì sẽ xảy ra nếu họ nhìn chúng ta tẻ hơn? Khi đó thì sao?”

“Hả?”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu các tiền bối nhìn chúng ta theo cách không tốt?”

“Ch, chuyện đó là...”

“Cậu không được đi học hay không được ngủ? Nếu họ đánh chúng ta, chúng ta nên báo cáo với giáo viên. Tại sao lại nằm sấp xuống nếu chỉ vì thế? Cả lớp không có gan sao? Làm sao cậu có thể còn kém tự trọng hơn cả tôi, một đứa từ đường phố lên? Chậc.”

Thở dài. Khi tôi nhìn mọi người với vẻ khinh thường và tặc lưỡi, mọi người, trừ Ellen và Cliffman, đều đỏ mặt.

Có lẽ họ nghĩ rằng nếu không nghe lời, họ sẽ gặp rắc rối, nên họ nghiến chặt răng, nghĩ đến danh dự và sự công nhận của xã hội mà họ sẽ nhận được sau khi tốt nghiệp Lớp Royal.

Họ cảm thấy tệ hại, nhưng họ cố chịu đựng, nhưng đó chính là lúc tôi lao vào và lật ngược thế cờ.

“Dù sao thì đó cũng là trách nhiệm của cậu! Chúng tôi đã làm những gì được bảo! Không có gì sai với điều đó cả! Được chứ?”

Harriet hét vào mặt tôi, nghĩ rằng cô vừa mất hết lòng tự trọng và thể diện. "Tôi sẽ giết cậu nếu điều này làm hỏng cuộc sống của tôi ở Temple."

Có vẻ như Harriet nghĩ rằng tôi sẽ không làm hại cô vì tôi vẫn đứng yên và không chạm vào cô trước đó.

Đùa vui ghê.

"Giết tôi ư? Cậu chỉ nói những gì mình nghĩ ra thôi sao? Cậu nghĩ tôi không thể đánh cậu sao?"

“Cái, cái gì cơ?”

“Địa vị và thứ hạng, cũng như sự khác biệt giữa nam và nữ có thể tìm thấy ở đâu trong Lớp Royal, nơi coi mọi người đều bình đẳng trước tài năng không? Nếu cậu hành động lớn, cậu sẽ in dấu tay của tôi lên má trong vài tuần tới. Có hiểu chưa?”

Tôi khá có kinh nghiệm khi nói đến cái chết. Dù sao thì tôi cũng đã chết một lần rồi.

Không ai trong số tụi này từng chết trước đây đúng không? Ồ, tôi đã chết rồi!

Khi tôi tiến lại gần hơn, Harriet lùi lại vì ngạc nhiên.

"Điều duy nhất cậu có thể làm là có một cái đầu ngốc nghếch. Vậy cậu định giết tôi bằng cách nào?"

“Đ, đầ... Đ-Đầu ngốc nghếch?”

“Phải.”

Khi tôi đối xử với Công chúa của Đại Công quốc Saint-Owan như một nhỏ ngốc thì biểu cảm của mọi người đều trở nên kỳ lạ.

“H, hử... Hử! Hử!”

Harriet cảm thấy bị xúc phạm và nhục nhã hơn nhiều so với khi phải nằm sấp, nên mặt cô đỏ bừng và không thể nói ra được một từ mạch lạc nào.

Bang!

“Thằng khốn kia, bước ra đây!”

Và.

Lần này, một nhóm người ủa vào phòng tập.

Tổng cộng có năm người xông vào. Họ có lẽ đang học năm hai, nên họ đã 18 tuổi. Tất nhiên, đứa nhóc lúc nãy cũng ở trong số đó.

“Là thằng đó à?”

“Vâng!”

Con nhóc hư hỏng tên Redina núp sau một bạn nam cùng lớp và chỉ vào tôi. Gì cơ, cô chỉ là một đứa nhóc hư hỏng dễ thương với bạn cùng lớp thôi à? Trông như một đứa em gái gọi anh trai sau một trận cãi vã vậy. Thằng đó trông như sắp hét lên "Sao mày dám làm phiền em gái của tao bằng thái độ đó?".

Người đàn anh có vẻ là thủ lĩnh của nhóm, đang nhìn tôi với vẻ mặt méo mó. Wow, thật kỳ lạ khi thấy một học viên làm điều này ngoài đời thực.

“Này, thằng nhóc. Tên mày là gì?”

“Reinhardt.”

“Hả. Có lẽ mày xuất thân từ một đại quý tộc nào đó và không biết Lớp Royal hoạt động như thế nào...”

“Nhưng tôi không phải là quý tộc mà?”

Có vẻ như tôi bị nhầm là quý tộc nào đó, và bất chấp hoàn cảnh đó, tiếng cười vẫn vang lên giữa các bạn cùng lớp năm nhất của tôi.

“Sao tụi mày lại cười thế? Có gì buồn cười à?”

Bầu không khí sau lưng tôi lại trở nên lạnh lẽo vì lời chỉ trích của vị tiền bối này.

“Thì sao? Mày là hoàng gia à?”

"Không hề?"

“.....Đéo gì?”

Sau đó, biểu cảm của tên đó trở nên kỳ lạ. Tôi không phải là quý tộc hay hoàng gia. Vì vậy, chỉ có một kết luận.

“Mày đang nói gì vậy? Người duy nhất trong Hoàng gia ở đây được cho là Bertus mà? Mày là Reinhardt đúng không?”

“Ai là người của Hoàng gia chứ?”

Tôi cười rồi nói:

“Tôi không phải là quý tộc, cũng không phải hoàng gia, cũng không phải là thành viên của Hoàng gia, mà chỉ là một kẻ ăn xin trên đường phố, thế thì sao?”

Mọi người đều sửng sốt trước lời tuyên bố táo bạo của tôi.

“...Ăn xin? Mày là một kẻ ăn xin?”

“Đúng rồi, là ăn xin.”

Mọi người có vẻ sửng sốt trước cách tôi nói điều đó một cách thản nhiên. Người có vẻ như là đại diện của họ nhìn tôi với hai tay khoanh lại, hoàn toàn không nói nên lời.

“Không, vậy tại sao mày lại hành động cao cả và quyền uy như những quý tộc và hoàng gia vậy?”

“Nếu bản thân không muốn làm gì đó, thì đừng làm. Có gì to tát đâu? Một kẻ ăn xin không thể có lòng tự trọng sao?”

“Ồ, vậy à?”

Hắn nắm chặt nắm đấm và bắt đầu tiến về phía tôi. "Vậy thì tao phải đánh cho mày một trận cho ra trò. Để tao cho mày một trận cho đã tay."

Bụp!

Tôi cảm thấy điều đó ngay khi bị đánh.

Cái tên này đúng là du côn hàng thật.

Không khí thậm chí còn lạnh lẽo hơn trước.

“Urg...”

Đau kinh khủng. Đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra. Cú đấm của hắn thực sự rất mạnh, không đùa đâu.

“Và từ nãy đến giờ mày không thể im lặng chút nào sao?”

Khi tôi lùi lại và ôm bụng, hắn bắt đầu từ từ tiến về phía tôi.

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn hành động như thể mình bị điên và nghĩ rằng mình có thể khiến tên này trở nên như vậy.

Tuy nhiên, điều này thật bất ngờ. Dù sao thì tên này cũng là đàn anh, không phải bạn cùng lớp của tôi. Rõ ràng là khả năng thể chất của chúng tôi thậm chí không thể so sánh được. Đó là sự khác biệt mà một năm có thể tạo ra.

“Nếu mày là thành viên của Lớp Royal.”

Bụp!

“Urg!”

“Hãy tuân theo truyền thống của Lớp Royal.”

Bụp!

“Gừ!”

“Nếu là tao, mày đã chết từ lâu rồi. Hiểu chưa?”

Tôi bị một đứa trẻ 18 tuổi đánh đập một cách bất lực trong khi nó đang nói chuyện phiếm. Tôi không thể chịu đựng được việc bị đánh như vậy, vì vậy tôi chạy về phía hắn ta.

“Hê.”

Bụp!

“Urrg!”

“Mày vừa định đánh đàn anh phải không?”

Dù hấn giật mình vì tôi cố đâm hấn, nhưng hấn tránh được cú đâm của tôi chỉ bằng cách di chuyển đầu một chút. Sau đó, hấn cười và túm tóc tôi.

“Thằng chó này thật sự khốn nạn.”

Bụp!

Hấn đập vào ngực tôi.

"Thật đấy.”

Bụp!

“Urgh!”

Hấn đánh vào bụng tôi.

“Mày muốn chết sao?”

Bup!

“Ặc!”

Tôi bị đánh vào mặt. Các bạn cùng lớp và các anh chị khóa trên
ngơ ngác nhìn tôi bị đánh. Điều đáng ngạc nhiên là...

Vẻ mặt của họ không hề tươi tỉnh. Rõ ràng là họ đang sợ hãi. Tôi
nhận ra điều đó khi bị đánh vào đầu.

Dù tôi không thể chiến đấu.

Tôi cảm thấy như mình đã chiến thắng.

“Mày chỉ hơi—...”

“Này.”

Rắc!

“Urgh!”

"Bắt được mày rồi, thằng l*n."

“Kuaaaaarg!”

Tôi túm lấy háng gã đàn ông đó bằng tất cả sức mạnh của mình. Hắn tát thẳng vào mặt tôi, nên tôi chỉ túm lấy nó như một vương miện chiến thắng.

Ngon lành.

Đây là mức trung bình đối với một học sinh trung học.

“Nói “Tha cho tôi đi”. Nói mau.”

“Arggghghghgh! Này. Này. Buông ra. Buông ra, trong khi tao vẫn còn đang—aargh! Làm ơn!”

Hắn hiện đang bị thử thách về giới hạn của dây thanh quản và tinh hoàn.

Những anh chị khóa trên chứng kiến cảnh tượng kinh ngạc đó liền tiến lại gần để ngăn tôi lại.

“Tao sẽ không dừng lại!”

“Aaa, không! Mà, đồ khốn khùng điên!”

“Đừng đến gần đây, lũ khốn kia!”

“Yaaaarggghghghg! Urrrgggggghhhhaaaah!”

“Nó đang xoắn. Hả? Nó xoắn đẹp không? Hả? Nếu đến gần hơn, tao sẽ xoắn nó hoàn toàn! Ồ, có vẻ như hấn sẽ phải sống như một quả dưa hấu không hạt suốt đời. À. Không biết sẽ mất bao lâu, nhưng nếu đến gần hơn, thì tên này có thể nói lời tạm biệt với con cháu của mình! Hả!”

Nghe thấy lời đe dọa của tôi, mọi người đều không thể chạy đến giúp hấn ta, vì tôi càng dùng lực mạnh hơn để nắm chặt.

“T! Tớ! Tớ mauuuuuUUUuUUuuuuuuu!”

“Nói đi, làm ơn tha cho tôi đi.”

Các nam sinh đều vô thức rùng mình trước cảnh tượng kinh hoàng đó. “T, th, tha cho tôi đi! Tha cho tôi đi!”

“Mày phải thêm từ làm ơn. Ăn nói cho cẩn thận! Làm ơn! Nói đi!”

Siết chặt!

“Làm ơn thaaa cho tôiiiiiiiiiiii! Eerk!”

Này, giọng nói của hấn bắt đầu giống con gái rồi đây.

“Giờ có nên buông không nhỉ? Thôi, đéo vậy.”

Siết chặt!

“Uwaaaaarrrrrrrrrrkkkkkkk! Krrrrk! Aeeeeek!”

Hắn vừa thốt ra một giọng nói rất kỳ lạ.

Lúc này tôi cũng nổi da gà.

“Hãy dẫn bạn bè của mày ra và rút đi.”

Tôi lăm băm một cách nghiêm túc.

“Mày có thể đến đánh tao bất cứ lúc nào, nhưng nếu mày làm thế, tao sẽ thực sự đập vỡ thangka em của mày ở đây cho đến khi nó không thể hồi phục được nữa, vì vậy hãy chuẩn bị tinh thần đi. À, và lần tới tao sẽ thực sự vụn nó hoàn toàn.”

Tôi buông hắn ra rồi nhìn xuống người đàn ông lúc này đã ngã gục trên mặt đất.

Bụp!

“Urgh!”

“Đem thứ này vứt đi, lũ khốn.”

Để kết thúc, tôi đá một cú vào mặt hắn.

Hai anh chị tiền bối vội vã chạy đến đỡ hấn dậy rồi biến mất, có lẽ vì việc chữa trị cho tên bóng khốn kiếp kia là cấp thiết hơn.

"Đồ tâm thần biến thái!"

"Cảm ơn vì lời khen."

Con nhóc tên Redina đi theo sau tên vừa khóc vừa bị bắt đi. Nhóc có vẻ vô cùng kinh ngạc. Tuy nhiên, vẫn còn một tiền bối ở lại trong phòng tập. Dù trông cô như vừa chứng kiến điều gì đó vô lý và khủng khiếp, nhưng cô trông khá bình tĩnh.

"Cô không đi à?"

"Hậu bối, đừng làm tình hình tệ hơn nữa."

"Vậy cô muốn đánh tôi sao? Cô vặn cái của tôi ra à?"

"Hậu bối, tôi chỉ muốn nói chuyện tử tế thôi, nếu không có ai ở đây, cậu cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ?"

Tôi cảm thấy có một cảm giác khủng hoảng nhất định từ lời mời đó trong tình huống như thế này.

Tôi không biết cô có gì lạ, nhưng cô có vẻ lạ. Cô trông giống người lớn, và tôi đoán cô chỉ bảo tôi dừng lại thôi.

Tôi sẽ nói tốt với những người nói tốt với tôi, và những người khác dường như đã từ bỏ việc suy nghĩ về sự phát triển này.

"Vâng, được thôi. Chắc chắn rồi. Vậy có chuyện gì vậy?"

"Tôi là Adriana, học viên năm hai Lớp Royal, A-2. Cậu nói mình là Reinhardt đúng không?"

"À vâng."

Cô cho tôi biết tên của cô ấy. Cô thực sự chỉ muốn nói chuyện vui vẻ với tôi thôi sao?

"Chúng tôi cũng không muốn làm điều này. Nó đã được thực hiện trong nhiều thế hệ, vì vậy những tiền bối cũng gây áp lực cho chúng tôi. Để làm điều đó một cách nhanh chóng."

Đó là hệ thống di truyền cổ điển. Thật vô lý.

Họ ép buộc những người này phải làm điều đó, ngay cả khi không muốn làm.

"Redina là một cô gái yếu đuối. Cậu ấy không thể làm hại bất kỳ ai, cậu ấy thà tự làm đau mình còn hơn phải nói nặng lời với các

cậu. Các tiền bối của cậu ấy đã đề cử cậu ấy và ép cậu ấy làm điều đó.”

“Có thể không làm điều đó mà. Tại sao phải làm nếu làm tổn thương mình trong quá trình đó?”

“Bởi vì nó đã được thực hiện như thế này từ rất lâu rồi. Tôi biết nghe có vẻ kỳ lạ. Nhưng nếu ai đó muốn dùng một truyền thống đã diễn ra trong một thời gian dài như vậy mà không có lý do chính đáng, mọi thứ sẽ trở nên rắc rối.”

Adriana chắc chắn không có vẻ thích làm điều này. Tuy nhiên, với áp lực từ những tiền bối, cuối cùng nhóc Redina đã quyết định làm điều đó và cô ấy thậm chí không phải là kiểu người như vậy.

“Nếu chúng tôi nói không làm, có lẽ học viên năm ba sẽ đến. Đến lúc đó... Cậu có thể lo được không?”

Cô hỏi tôi rằng liệu tôi có đuổi học viên năm ba bằng cách làm một điều gì đó đáng xấu hổ, không thể nói ra như vừa rồi không.

“Năm học càng cao, bọn họ càng khó có thể kiềm chế. Cậu. Cậu khả năng thật sự sẽ bị thương.”

Ừm, càng dành nhiều thời gian ở Temple, người ta càng trở nên mạnh mẽ hơn. Tôi đã bị một học viên năm hai đánh như một con chó, nhưng tôi đã lợi dụng sự bất cẩn của hắn và nắm bắt được

điểm yếu của hẳn ta. Sẽ không có cơ hội như vậy nếu những học viên năm lớn hơn bắt đầu đến.

"Giáo viên chỉ đứng xem những thứ này thôi sao?"

“Họ chấp nhận điều đó”

Thật ra sẽ khá thoải mái cho các giáo viên, nếu những kẻ gây rắc rối được giải quyết như thế này. Họ có thể sử dụng những tiền bối để chỉ trích những kẻ nhảy sai quy tắc và phục hồi chức năng cho họ.

“Chúng tôi cứ làm vừa phải thôi, Hậu bối. Nếu mọi chuyện nổ ra to hơn nữa, chúng tôi sẽ bị các tiền bối mắng, nhưng cậu sẽ gặp rắc rối lớn hơn nữa.”

Tóm lại, “Cậu không thể cúi chào như thường lệ sao?”. Cô chắc chắn có vẻ là người giao tiếp tốt khi cô thậm chí còn cố gắng nhẹ nhàng khuyên bảo tôi. Tuy nhiên, cô có vẻ không muốn mất công phá vỡ vòng tròn vô lý này.

Đừng làm quá lên và hãy cư xử tử tế.

Cậu không thể chịu đựng một chút và giả vờ rằng mình đã bị thuyết phục sao? Đó là điều cô đã gợi ý và yêu cầu.

Ờ thì, điều đó có thể. Tôi có thể thấy rằng cô thực sự là người giao tiếp tốt.

“Nói cho năm ba đi, không phải bọn họ là người khiến các tiền bối năm hai làm như vậy sao? Nếu đám khốn nạn kia muốn làm thì tự mình làm đi.”

“.....Gì cơ?”

Adriana tỏ ra ngạc nhiên vì cô không ngờ tôi lại đi theo hướng đó.

Năm hai, năm ba!

Cứ đến đây với tôi!

“Thay vào đó, họ không nên đến hôm nay hoặc ngày mai.”

Tôi cười khúc khích.

“Bảo họ đến vào thứ Hai. Chính xác là vào tối thứ Hai.”

Tôi biết tại sao họ lại chọn cuối tuần. Adriana cần mỗi khi cô hiểu ngay ý tôi muốn nói.

“Chúng ta hãy xem liệu những tên năm ba đó có thể bảo Hoàng tử Bertus de Gardias cúi xuống không. Sẽ tốt hơn nếu tất cả chúng ta có mặt ở đây? Tôi thực sự không hiểu tại sao cô phải làm điều đó vào lúc này. Chúng ta nên cùng nhau làm. Tôi hứa rằng mình sẽ chấp nhận những thứ này khi họ đến vào thứ Hai.”

Tôi có thể hiểu tại sao họ lại làm điều này vào cuối tuần.

Họ hẳn đã xác nhận rằng Hoàng tử đã trở về hoàng cung vào cuối tuần.

Cho dù cậu ấy có là một phần của Lớp Royal, họ cũng không muốn chạm vào Hoàng tử. Họ có thể làm những điều này với những quý tộc hoặc hoàng gia khác, nhưng tôi không nghĩ họ sẽ dám thực sự chạm vào Hoàng tử.

“Nếu những học viên năm ba đó không đến vào thứ Hai, tôi tin rằng chuyện như thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

“.....”

Mọi người đều ngạc nhiên khi tôi dám nhắc đến Hoàng tử. Adriana chỉ thở dài trong chốc lát với đôi mắt nhắm nghiền.

“Cậu thực sự là một người tuyệt vời.”

Đàn chị với thái độ bình tĩnh rời khỏi phòng tập với những lời này.

Cô không nghĩ là tôi điên đến mức nhắc đến Hoàng tử.

Tôi quay lại và nói chuyện với Harriet de Saint-Owan.

“Tôi đã chịu trách nhiệm rồi, đồ ngốc.”

“.....Này, đừng gọi tôi là đồ ngốc! Tôi, tôi thông minh hơn cậu đây!”

“Ừm, một con ngốc chất lượng cao.”

“Ch, chuyện này! Chuyện này!”

Cô hét lên với khuôn mặt đỏ bừng, nhưng cô có vẻ nhẹ nhõm vì tình hình này đã được giải quyết bằng cách nào đó.

Ánh mắt họ nhìn tôi có vẻ hơi khác so với trước khi họ từ từ tản đi từng người một.

Họ cảm thấy như họ vừa tìm ra một công dụng kỳ lạ cho kẻ tâm thần này, một con quái vật cần phải tránh xa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading